

"Hem Őu haldeki insan, merhamet ve Őefkate lâıyk değildir. Çünkü kendi kendine bu dehŐetli vaziyeti veriyor." Üstad Hazretleri ve diğer mürŐitler dalalet yolunda olanlar için çok çabılıyor. Bu iki meselenin değerlendirmesini nasıl yapmak gerekir?"

Őirk, dalâlet, fısk ve sefahet yolunda gitmede ısrar edenlere acınmaz; çünkü zarara bile bile yani rızası ile gidenlere acınmaz.

Üstadımızın Őefkat ettiği kâfir ve müŐrikler, genelde küfrü dava edinmemiŐ ama hakkı da göremeyen ŐaŐkın insanlardır. Üstadımız ve diğer mürŐitler bu tarz insanların ıslahı, hidayeti ve hakkı bulması için çok gayret etmiŐlerdir.

"KarŐımda müthiŐ bir yangın var. Alevleri göklere yükseliyor, içinde evlâdım yanıyor, îmanım tutuŐmuŐ yanıyor. O yangını söndürmeğe, îmanımı kurtarmağa koŐuyorum." (Tarihçe-i Hayat)

İŐte Bediüzzaman Hazretleri o engin himmetini, bu milletin imanının kurtulmasında merkezileŐtirmiŐ büyük mürŐid, mânevî hekim ve eŐsiz müceddiddir. Bütün mesaisini iman vadisine hasreden bu büyük mürŐid:

"Ben imanın cereyanındayım, karŐımda imansızlık cereyanı var, baŐka cereyanlarla alâkam yok." buyurarak müsbet hareketin iman hizmeti, menfînin ise imansızlık cereyanı olduğunu veciz bir Őekilde ifade buyurur.

İman hakikatlarını kalplerde hâkim kılmanın, İslâm'ın emirlerini ferdin fiil âlemine aksettirmenin yolu sabırdan, Őefkatten geçer. Menfî harekete müsaade yoktur. Zaten, dâhilde niza ve kavga olamaz. Kendi yüzünü yumruklayan birisine rastladınız mı? Ağrıyan gözünü yuvasından çıkarıp atanı gördünüz mü? Romatizmalı bacağını baltalayana Őahid oldunuz mu?

Dersin devamında Őu misal veriliyor:

"... Nasıl bir adam, güzel bir bahçede, güzel bir ziyafette, güzel ahbablar içinde, nezahetli, tatlı, namuslu, hoŐ, meşru bir lezzet ve eğlenceye kanaat etmeyip gayr-ı meşru mülevves bir lezzet için çirkin ve necis bir Őarabı içse, sarhoş olup kendini kış ortasında, pis bir yerde vahŐi canavarlar içinde tahayyül etse, titreyip, bağırıp çağırrsa, nasıl merhamete lâıyk değil. Çünkü ehl-i namus ve mübarek arkadaşlarını canavar tasavvur eder, onlara karŐı hakaret eder. Hem ziyafetteki leziz taamları ve temiz kapları mülevves, pis taŐlar tasavvur eder, kırmaya baŐlar. Hem mecliste muhterem kitapları ve mânidar mektupları

mânâsız ve âdi nakışlar tasavvur eder, yırtarak ayak altına atar ve hâkezâ... Böyle bir şahıs nasıl merhamete müstehak değildir, belki tokata müstehaktır.”

Aklı başında olan insan çok iyi bilir ki, nefsin arzu ettiği her lezzetin mutlaka meşru olanı da vardır ve bu lezzet gayr-ı meşru lezzetten daha güzel, daha faydalıdır. Bu hakikatten gaflet edenler manen sarhoş olup, necasetten hoşlanan bazı canlılar gibi güzelin yerine çirkine talip olur, temizi bırakıp mülevvesi sever ve hayatlarını azaba çevirirler.

Her şey Allah'ı hamd ile tesbih ettiğinden mümin olan insan, her varlığa mübarek bir arkadaş olarak bakar. Meyve ağaçlarını lezzetli nimetlerin kablari gibi düşünür. Kâinat kitabında kudret kalemiyle yazılmış her varlığı manalarla dolu görür. Fenni ilimlerin her birinin bu kitabın bir harfini, bir kelimesini yahut bir meselesini konu aldıklarını ve her biri için ciltlerle kitaplar yazdıklarını düşünür.

Ve akli başında olan her insan, arkadaşlarını canavar tahayyül eden, o kablari kıran, o kitapları ayakaltına alan sarhoş misafirin tokada müstahak olduğuna hükmeder.

Hayatlarını azaba çeviren bu bedbaht grubun hali bir sonraki paragrafta güzelce tahlil edilmiştir.